

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 7448/2023
02.04.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Драгане Бољевић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., Град Врање, чији је пуномоћник Марко Станковић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Путеви Србије“, Београд, чији је пуномоћник у поступку по ревизији Бранислав Поповац, адвокат из ..., ради утврђења ништавости споразума и исплате разлике накнаде, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1854/22 од 29.11.2022. године, у седници одржаној 02.04.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1854/22 од 29.11.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1854/22 од 29.11.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 2336/17 од 20.06.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор туженог о стварној ненадлежности суда за поступање у овој правној ствари. Ставом другим изреке, утврђено је да је апсолутно ништав Споразум о накнади број 465-3/12-07 од 22.01.2013. године закључен код Секретаријата за урбанизам и имовинскоправне послове Града Врања између тужиоца и туженог којим је одређена висина накнаде за експроприсано земљиште јер је у супротности са принудним прописима и јавном поретку и не производи правно дејство. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име разлике између исплаћене накнаде за пољопривредно земљиште до припадајуће накнаде за преузето градско грађевинско земљиште за кат. парцелу .. површине 120 м2 и кат. парцелу број .., површине 5.727 м2 уписано у ЛН број .. КО Врање 2 за сувласнички удео тужиоца исплати 188.972,34 динара са законском затезном каматом од 20.06.2022. године до исплате, док је тужбени захтев за законску затезну камату од 22.02.2013. године до 20.06.2022. године одбијен. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати 182.658,90 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 1854/22 од 29.11.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужене и првостепена пресуда потврђена у ставу првом, другом и усвајајућем делу става трећег изреке и у ставу четвртном изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за трошкове другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Ценећи испуњеност услова за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, Врховни суд налази да не постоје разлози предвиђени одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23 – други закон) за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној.

Побијаном правноснажном пресудом утврђено је да је ништав Споразум о накнади (за експроприсано пољопривредно земљиште) од 22.01.2013. године, који је тужилац закључио са туженим и обавезан је тужени да исплати тужиоцу разлику између исплаћене накнаде за пољопривредно земљиште до висине припадајуће накнаде утврђене према тржишној цени за преузето градско грађевинско земљиште на основу налаза и мишљења судског вештака грађевинске струке. Ово због тога што је предметно земљиште, иако се у време експропријације и закључења споразума о висини накнаде у катастру непокретности водило као пољопривредно земљиште, већ имало статус градског грађевинског земљишта у 4. зони према важећем Генералном урбанистичком плану Града Врања („Службени гласник Града Врања“ бр. 7/2010), а експроприсано је ради изградње деонице аутопута Е-75 Београд – Ниш - граница са Републиком Македонијом.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни суд је оценио да је побијана пресуда у складу са праксом ревизијског суда и правним схватањем израженим у његовим одлукама у којима је одлучивано о истоветним тужбеним захтевима, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, у ситуацији када је планским документом (у конкретном случају то је Генерални урбанистички план Града Врања) извршена промена намене из пољопривредног у грађевинско земљиште, а ова промена није евидентирана у катастру непокретности (чланови 83. став 2. и 88. Закона о планирању и изградњи). Ревизијом се неосновано указује на другачије одлуке овог суда и нижестепених судова, јер постојање другачије одлуке не указује нужно и на другачији правни став, јер правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања, због чега не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Имајући у виду наведено, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради утврђивања ништавости и стицања без основа поднета је 09.10.2017. године, Вредност предмета спора је 10.000,00 динара. Поднеском од 29.04.2022. године тужилац је преиначио тужбу и као вредност предмета спора означио износ од 188.972,34 динара што чини и вредност побијаног дела правноснажне пресуде, а што према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, представља износ испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору, који се односи на неновчано и новчано потраживање, у коме побијена вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни суд, применом члана 403. став 3. ЗПП, нашао да је ревизија туженог недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**